

Joan-Elies Adell i Francisco León es proclamen guanyadors de la primera edició del Premi Internacional de Poesia Màrius Sampere

Les magdalenenes de Màrius Sampere

Sebastià Alzamora
SANTA COLOMA DE GRAMENET

Persisteixen els esperits pusil·lànimes que aixequen les celles amb displicència en sentir pronunciar el topònim de Santa Coloma de Gramenet: els sona a extrarradi, a marginalitat. És el mateix que els passa a d'altres quan se'ls parla de poesia.

Potser això explica que Santa Coloma sigui una ciutat que pot presumir de cuidar els seus poetes: Vicenç Llorca té una placa gravada amb un seu poema en una de les places de la ciutat; Josep M. de Sagarra (que hi passava les vacances a la Torre Balldovina) dona nom actualment al teatre municipal; i ara Màrius Sampere, un dels poetes més importants de la literatura catalana actual, gaudeix des d'enguany de totes unes Samperriades (dues setmanes llargues d'actes dedicats a l'obra intensa i prolífica de Màrius Sampere, amb taules rodones, conferències, itineraris urbans, lectures populars, poemes penjats als comerços de la ciutat i tot el que vulgueu), així com d'un premi internacional de poesia que porta el seu nom. I no és un premi qualsevol: consta de dues categories, una en català i l'altra en castellà, dotades amb sis mil euros cadascuna i amb sengles jurats de prestigi.

Els dictàmens es van fer

Els guanyadors dels primers premis Màrius Sampere, atorgats ahir ■ XAVIER BERTRAL

públics ahir, i van fer guanyadors el vinarosenc Joan-Elies Adell (1968) en la categoria en català i el tinerfeny Francisco León (1970) en castellà. Adell s'emporta el primer premi Màrius Sampere per *Pistes falses*, un llibre de desamor que aborda el tema de la intempèrie moral després d'una ruptura amorosa, i que l'ha de confirmar com una de les veus més innovadores i més ben armades de la poesia catalana emergent. No coneixia en canvi Francisco León ni la seva poesia, però vaig

El certamen confirma, una vegada més, Santa Coloma de Gramenet com una ciutat de la poesia

tenir ocasió de fer un cop d'ull a *La máscara bajo las nubes*, i ara sento impaciència per llegir com cal aquests magnètics poemes que prenen com a motiu recurrent els paisatges desèrtics de Lanzarote o Fuerteventura. La Garúa Libros, l'exigent i combativa editorial que dirigeix el també poeta Joan de la Vega, posarà els llibres en circulació el proper mes de febrer.

La vistosa gala de lliurament, celebrada ahir al vespre al mencionat Teatre Josep M. de Sagarra, va aca-

bar amb un sopar fastuós presidit per unes magdalenenes elaborades per quatre forns artesans de la ciutat, a imatge i semblança de la que es va escollir com a imatge dels premis: per Proust i perquè al poeta Sampere li agraden molt. Celebració de la memòria, doncs: com la del poeta Rodolfo del Hoyo, recordant com José Hierro s'empassava un paquet de tabac i una botella de *chinchón* mentre plorava llegint els seus versos. No aptes per a pusil·lànimes, esclar. ■

Manel Ollé explica les claus del miracle xinès en un llibre

Jordi Capdevila
BARCELONA

La inèdita convivència d'un règim polític comunista amb un sistema econòmic capitalista és una de les claus que expliquen l'emergència econòmica xinesa, afirma Manel Ollé, que ahir va presentar el llibre *Made in China. El despertar social, político y cultural de la China contemporánea*, publicat per Destino. És un llibre no acadèmic, però amb prou dades i interpretacions per comprendre el que passa en un país que acull 1.300 milions de persones, una cinquena part de la població mundial, 800 milions de les quals encara viuen en el llindar de la pobresa.

Manel Ollé, professor d'estudis de l'Àsia oriental i traductor de llibres del xinès al català, fa una seriosa anàlisi de les claus històriques, polítiques, socials i culturals de la Xina, un país que "fa un canvi radical en el pla econòmic, però carregat de problemes". Entre d'altres coses, perquè "les reformes xineses han transformat les ciutats però no el món rural" i "han privatitzat els beneficis però no les pèrdues". Hi ha, a més, una emergència econòmica que comporta "una ostentació de la riquesa i un menyspreu per la pobresa" i "molta corrupció". El creixement es dona especialment en la societat del coneixement, en el món de l'enginyeria. "Tenen una capacitat de treball brutal", explica Ollé, amb l'experiència d'un any d'estada en una universitat xinesa, una universitat on creix acceleradament el nombre d'estudiants, "molts provinents del món rural: és l'única possibilitat de promoció que tenen". El dinamisme cultural, literari i cinematogràfic és un altre factor de progrés, diu Oller. ■

El Comentari

Ferran Sáez
ferransaez@hotmail.com

Cultura i societat civil

Dijous passat vaig llegir a la secció de Política de l'AVUI una breu entrevista de la Cristina Palomar al dissenyador Claret Serrahima. En la darrera pregunta, Serrahima es mostrava partidari de suprimir la conselleria de Cultura. Argumentava que la cultura l'ha de gestionar la societat civil catalana, i el patrimoni artístic, el departament de la Presidència. Dit així pot semblar una opinió radical i maximalista. Crec, però, que

té una part -només una part- de raó.

És indiscutible que alguna de les èpoques més brillants (fins i tot a nivell internacional) de la cultura catalana al llarg del segle XX es van basar només en l'empenta de la societat civil. El període que va, si fa no fa, del 1960 al 1975, va ser extraordinàriament fecund. En aquell moment no es disposava de cap conselleria de Cultura i, a més a més, les institucions públiques

existents eren hostils a tot allò que anés més enllà del folklorisme i "las peculiaridades regionales".

La barreja de resistencialisme i testimonialisme d'aquella època (cal no confondre els dos termes d'una manera interessada, com han fet tantíssims herois imaginaris contra la dictadura) va generar coses innovadores, de qualitat, i també productes infectes. No poso noms perquè no toca, i en certa manera perquè no cal: ja som prou

La societat civil, sigui catalana o groenlandesa, no és un òrgan de gestió. De fet, no sé si és alguna cosa més que un amable mite

grandets per evocar i analitzar certs episodis amb una perspectiva històrica suficient. Aquell brou era interessant i engrescador, però -no ens enganyem- no deixava de ser sinó un brou caòtic.

És justament en aquest punt on convé matisar l'opinió de Serrahima. Que jo sàpiga, la societat civil -sigui catalana o groenlandesa- no és un òrgan de gestió. De fet, no sé si és alguna cosa més que un amable mite.